

SEM TEX(T)

Studentský časopis Obchodní akademie a Hotelové školy v Turnově
Číslo obsahuje:

**Hlavní téma: zlo,
drogy, násilí,
sebevraždy, magie
Lyžařský kurz
Akce OSE
Soutěž o ceny**

**Aktuality
Recenze
Magické recepty
Rozhovor
a mnoho dalšího...**

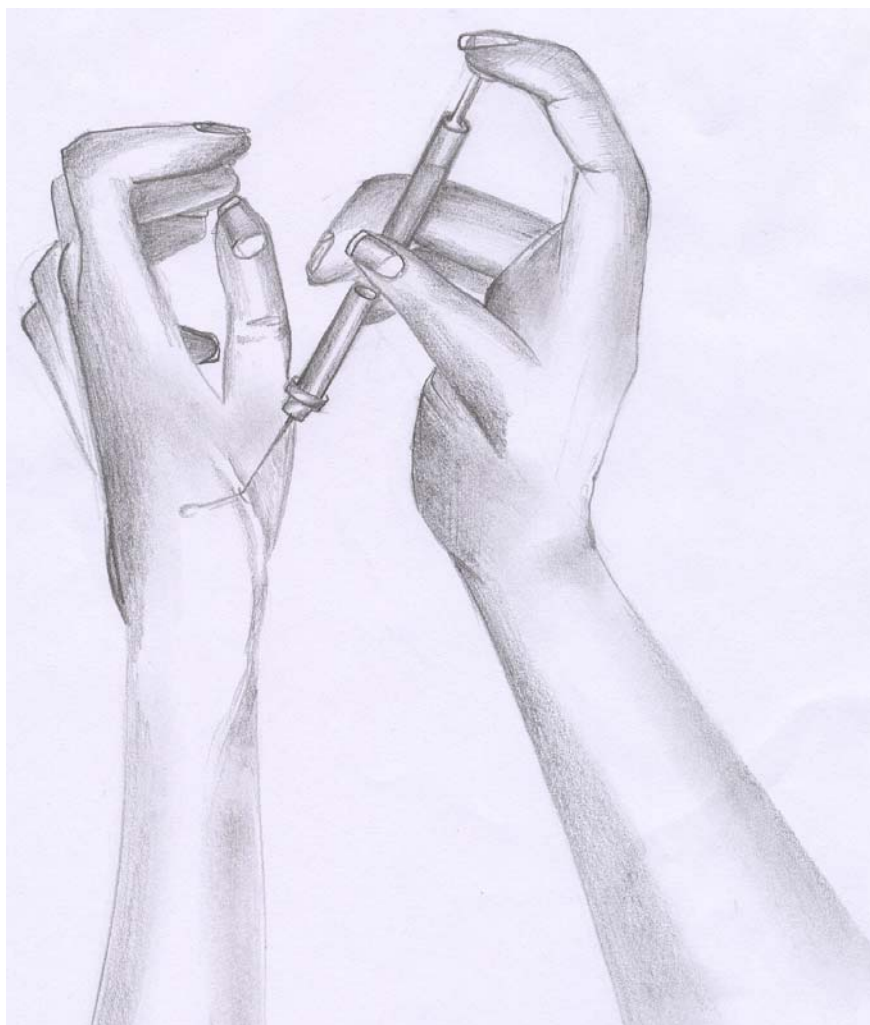

Zlo kolem nás

3. číslo, 1. ročník, 24. 2. 2006

10 Kč

Obsah:	
Drogy	3
Evin příběh	3
Být či nebýt	4
Marihuana	4
Šest způsobů jak se zabít	5
Jakým způsobem se zabíjí...	5
Smrt je krásná	6
Anketa o kouření	6
Slavní a drogy	7
Mystifikace	7
Kouzelné lektvary	8
Recept na lásku	8
Zdravé závislosti	8
Fotoromán	9
Kultura v Turnově	11
Nabídka kurzů	11
Vysvědčení	11
Seznamka	12
Autorské čtení	12
Koncert	13
Sportovní den	13
Horoskop	14
Ptali jsme se J. Mlejnků	14
Banket pro II. ZŠ	15
Tajenka o ceny	16
Vlastní tvorba	16
Vtip	16
King Kong	17
Dům voskových figurín	17
Bratři III.	18
Lyžařský kurz „hotelováků“	20
Rozhovor s paní Špetlíkovou	22

Sem tex(t), 3. číslo
vydáno 24. 2. 2006
počet výtisků: 100 ks.
Redakce: viz jednotlivé
příspěvky.
Grafik: J. Maruška
Konečné zpracování: M. Filous,
S. Flégrová
Adresa školy: OAHŠ Turnov,
Zborovská 519, 411 01.
Kontaktní mail na redakci:
semtext@seznam.cz

Výsledky soutěže:

Protože redakci nezruinujeme,
když odměníme všechny tři
správné odpovědi, může si do
kabinetu pí. Flégrové přijít pro
sladkou odměnu Tomáš
VOTRUBEC (A1), Lukáš ČIHÁK
(H1B) a dvojice Petra
BROŽKOVÁ a Jana
BURJÁNKOVÁ (A4). Že by jen
oni znali VALENTÝNSKÝ
POLIBEK???

Kdo neskáče není Čech. Hop - hop - hop! Vyhrajeme?!? ☺ Říká se do třetice všeho dobrého a zlého - také proto jsme zase tady. Olympijský nejkratší měsíc roku nám už skoro celý uběhl jako voda. Zbývají rozdat poslední medaile, přečíst si časopis a odjet na prázdniny. ☺ Sotva jste se oklepali z pololetního šilenství, začínají se po vašich duších plížit obavy ze 3. čtvrtletí - strašák v podobě „rodičáku“ začíná dostávat reálné obrysy. ☺ Také jste si všimli, že čtvrtáci se po chodbách pohybují v tanečním rytmu? Když budete hodně pozorní, možná poznáte, jak budou vypadat nástupy jejich maturitních plesů. A co vy? Využijete jedinečnou příležitost „zatsrat“ si se svým oblíbeným učitelem a s neoblíbeným si připít na usmíření? ☺ Prváci přežili lyžák. Instruktorům se sen, aby se jejich svěřenci vrátili z kurzu v počtu co možná nejbližšímu tomu, v jakém kurz zahajovali, částečně vyplnil. Pětiprocentní úmrtnost je vcelku v mezích. To, jestli se tyto ztráty nějak vykompenzují, se ukáže až později. ☺ Škoda, že svátky zamilovaných jsou jen dvakrát do roka. ☺ Nejen zamilovaní jsou slepí... asi proto máme díru ve dveřích u hlavního vchodu. Dnes tedy úvodník zakončím slovy: Ne vždy se vyplatí koukat jenom vpřed, někdy se musíte také ohlížet.

Soňa Flégrová

Opětovná prosba maturantů!!!!

Ahoj, určitě už jako každým rokem netrpělivě čekáte na to, až Vás poprosíme o dary do tomboly. Takže noste drobnosti, ale nemusíte zůstat jen u nich! Cokoliv přinesete nás potěší!

Do třídy H4A (323) Petře Máslové

Do třídy H4B (327) Markétě Duškové

Drogy

Dvacetileté Janě drogy pořádně zkomplikovaly život.

Ve třinácti jsem poprvé zkusila marihuanu, bylo to v době, když to mezi mými rodiči moc neklapalo. V patnácti, když jsem nastoupila na střední školu, jsem se přidala k jedné „pochybné“ partě. Ze začátku jsme jenom kouřili a popíjeli, ale po rozvodu mých rodičů jsem přešla na „perník“, který mě uklidňoval. Potom mi už „perník“ nestačil, tak jsem přešla na „herák“. Na ten mi už nezůstávaly peníze, a tak jsem začala krást; nejdříve doma, potom i v obchodech. Nastěhovala jsem se ke svému příteli a zjistila jsem, že jsem těhotná. Dítě jsem však potratila. Jak měsíce plynuly, tak jsem se stávala víc a víc závislá, potřebovala jsem čím dál větší dávky. Tak jsme se s přítelem rozhodli dělat dealery, to se mi ovšem stalo osudným. Chytlí mě a byla jsem za distribuci drog odsouzena na 30 měsíců nepodmíněně plus 3 roky léčeni.

Nyní už jsem dva roky mimo, nastoupila jsem do kolonie jménem Magdaléna, kde probíhá jiný druh léčeni. Tvoří ji mladí lidé okolo 20 let, kteří se bojí návratu do normálního života.

Nejčastěji užívané drogy

HAŠIŠ, MARIHUANA

Jiné názvy: tráva, mařka, zelí, haš, bahno, mejdlo...

Rizika: zhoršená paměť a pozornost, riziko rakoviny.

HEROIN

Jiné názvy: háčko, eič, herák...

Rizika: velké riziko předávkování, HIV, žloutenka.

KOKAIN

Jiné názvy: koks, sníh, crack, cukr...

Rizika: úbytek na váze, stihoman.

LSD

Jiné názvy: trip, papír, houbička...

Rizika: deprese, úzkost.

MDMA

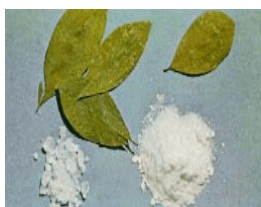
Jiné názvy: extáze, extoška...

Rizika: zhoršení paměti, křeče.

PERVITIN

Jiné názvy: perník, péčko, piko, peří...

Rizika: zhoršená paměť, HIV, žloutenka.

Beáta Klápšťová

Čerpala jsem z internetových stránek (obrázky).

Informace o drogách časopis dívka. Zbytek vlastní tvorba.

Evin příběh

Dali byste život za cigaretu? Ať jste kuřáci či nekuřáci, určitě víte, že kouření škodí zdraví.

Když mi bylo 12, začala jsem kouřit. V té době se mi zdálo, že kouří každý. Oba rodiče, starší sestra i všichni mí kamarádi kouřili, takže mě cigaretový dým obklopoval všude. Začala jsem s pěti cigaretami denně. V sedmnácti jsem kouřila kolem dvaceti denně a postupně jsem se vypracovala až na čtyřicet. Hodně kuřáků říká, že v době, kdy začínali, je nikdo nevaroval, jak je kouření nebezpečné. Já jsem to ale vždycky věděla. Rodiče se mě snažili přesvědčit, ať toho nechám, ale neposlouchala jsem je. Myslela jsem si, že mi žádné nebezpečí nehrozí.

Když mi bylo dvacet a něco, můj přítel nečekaně zemřel na rakovinu plic. Byl o deset let starší než já a hodně kouřil, ale i když jsem věděla, co ho zabilo, nepřestala jsem s tím. Byla jsem na cigaretách závislá a nedokázala jsem přestat. Po pár letech jsem zjistila, že mi umírá táta, taky na rakovinu plic. I on kouřil. Bylo hrozné dívat se, jak trpí. Ale ani po jeho smrti jeho smrti jsem nepřestala. Viděla jsem, jak strašné důsledky to má, pokoušela jsem se nekouřit, ale cítila jsem se mizerně. Bez cigaret jsem nemohla existovat.

Před dvěma roky, když mi bylo sedmačtyřicet, jsem těžce onemocněla. Napřed jsem myslela, že je to jenom komplikovaná chřipka, protože se mi špatně dýchalo, ale potom jsem začala často zvracet. Doktor měl podezření na astma, ale když se to nezlepšilo ani po měsíci, šla jsem na rentgen plic. Za 24 hodin přišly z nemocnice výsledky – byla to rakovina plic. Vždycky jsem věděla, že mi to hrozí. Přesto jsem byla v šoku. Ale dokonce ani tehdy jsem nepřestala kouřit. Měla jsem pocit, že toho mám už tak v životě dost a nebudu si přidělavat stres tím, že se zřeknu cigaret. Procházím různými bolestivými procedurami, ale záchrana pro mě není. Ztratila jsem vlasy, mám teď kromě nádoru na plicích ještě dva v mozku. Víím, že mě brzy čeká konec. Nemám děti, ale moje kamarádky, které našťestí nekouří, mají. Doufám, že jsem jim dala špatný příklad a že s kouřením nikdy nezačnou. Celý život jsem si myslela, že budu moct přestat, ale mýlila jsem se. Je to DROGA.

Andrea Marečková, Aneta Alterová

Milí čtenáři,

tento článek jsme chtěli pojmut poněkud vtípněji, než tomu je doopravdy, ale čím víc jsme chtěli tomuto článku dodat na vtípnosti, tím víc se stával nejasným. Nakonec jsme se rozhodli vyjít do ulic a zjistit, jak je tomu ve skutečnosti – co si o tom lidi myslí... Napíšeme proto krátkou zprávu o tom, jak na nás lidé na ulici reagovali a jak na nás byli velmi „příjemní“ a naopak doopravdy příjemní. Vyšli jsme do společnosti, plni elánu a nasazení, ptát se proč BÝT a NEBÝT. Nezapomenutelným zážitkem tohoto průzkumu se pro nás stal jistý pán, který na otázku, jestli na nás má chvíli času, že bychom na něj měli pár otázek, reagoval nemístně... K našemu zděšení z tohoto muže vylezlo něco v tu dobu

trochu nepochopitelného, řekl : „ A vlastníte mobilní telefon?“ Načež jsme odpověděli oba nechápavě, že samozřejmě máme... „No vidíte já taky. Nashledanou,“ odpověděl tento exemplář... S kolegyní jsme se na sebe podívali, jestli jsme se ho zeptali na to, na co jsme mysleli nebo jestli jsme mu ve skutečnosti náhodou nevynadali. Po krátké konfrontaci jsme přišli k závěru, že ten pán je více než svůj. Cítili jsme se jako absolutní idioti. Oba rozhořčení jsme tímto individuem skončili anketu, neměli jsme sil k dalšímu „obtěžování lidí“. Vraceli jsme se do našeho útočiště článek zpracovat a potkali jsme známé, kterým jsme celý incident převyprávěli, a ony nám vysvětlili pravý stav věci. V ten samý den, co my jsme vyšli na průzkum, jiná skupina výdělečně činných nabízela výhodné tarify na mobilní telefony a obtěžovala lidi s ještě větší vervou než my (což je co říct). Tudíž se vysvětlilo počínání neznámého zatuchlého prašivce... Ostatní buď neměli samozřejmě čas, nebo již předem uhýbali a schovávali se před námi, ale my jsme se nedali a pár slušných lidí jsme donutili se vyzpovídat. Takže k věci... jak nám odpovídali přivětiví kolemdoucí...

BÝT

či

NEBÝT

- 1) „Kvůli dětem, baví mě žít... Mám hodné děti.“
- 2) „Já tu jsem hlavně kvůli dětem.“
- 3) „Proč být? Asi proto abych se bavil, ale to se děje jen zřídka, hlavně kvůli práci.“
- 4) „Myslím, že jen být je krásné.“
- 5) „Řídím se tím, jak řekl DiCaprio v Titanicu – každé den stojí za to a měli bychom ho užívat, jako by byl náš poslední. Jako malý jsem utrpěl dost vážný úraz a začal jsem si uvědomovat, že člověk žije jen jednou.“
- 6) „Jsem tu, abych jsem si ten život užila nebo mít možnost si ho užít.“
- 7) „Já věřím v to, že v tomhle životě mám nějaké poslání a pro něj tu jsem.“
- 8) „Proč být? Být tu pro druhé, být pro toho, kdo mě potřebuje, chci abych něco dokázal, abych si užil života, abych život nepřežil, ale prožil.“
- 9) „Být? Kvůli přátelům...“

- 1) „Mám strach z toho, že až jednou nebudu, že tím ublížím ostatním. Taky bych byla hrozně nešťastná, kdyby mi někdo odešel.“
- 2) „Mám strach z toho, že bych přežila vlastní děti...To bych nepřežila.“
- 3) „Právě pro tu práci, bych radši nebyl. Člověk furt jen pracuje.“
- 4) „Děsí mě lidská zloba. Člověk je proti ní tak bezmocný.“
- 5) „Jsem vychovaný starými knížkami (smích)...Všichni říkají, že jsem poslední skaut a bojím se, že se jednoho dne budu bát podívat na sebe do zrcadla.“
- 6) „Proč nebýt? Pro povahu lidí a všechno špatné, co s nimi souvisí (hloupost, války, závist).“
- 7) „Proč nebýt? Protože se bojím smrti.“
- 8) „Nesnáším nepřejícnost lidí, závist a neupřímnost. Lidé si na něco neustále hrají a zapomněli na to, že jsou i druzí, kteří existují stejně jako každý jiný obyčejný člověk.“
- 9) „Proč nebýt? Točí mě jistá kantorka...“

Jakub Maruška, Kristýna Školníková, Iva Andrejsová

Marihuana

Všechno to začalo už u Ježíše Krista, který marihuanu prý využíval k léčení, sám ji kouřil a navíc ji používal k dokázání svých zázraků. Prostě své posluchače (budoucí „slušné“ křesťany) „zhulil“ a oni pak měli pocit, že dokázal něco extra.

Vzpomínáte si například na Pannu Orleánskou? Myslíte si, že se jí skutečně zjevil někdo svatý a řekl jí, že má pomoci Karlovi VII. ke korunovaci? Hloupost, prostě si s „kámošema dala pár šluků trávy“ a měla halucinace. Kdo by se pak divil, že jí nikdo nechtl věřit. Nakonec je „zhulila“ a tím je přesvědčila a dovedla je k vítězství ve stoleté válce, čímž se zapsala do historie jako hrdinka Johanka z Arku. A upálena byla taky jen proto, že Angličanům prodala místo marihuany jakési seno a oni ji za to upálili na hranici, jak jinak než ze sena.

A co další Francouz, Napoleon Bonaparte? Napadlo by snad někoho dobít Evropu i s Ruskem? Jestli ten nebyl pod vlivem THC (omamná látka obsažená v marihuaně), tak to musel být mimozemšťan! A když se pak ještě po kruté porážce pokusil vrátit, tak už na tom musel být hodně špatně. Výborný příklad toho, jak může být „vyhulenej“ mozek nebezpečný.

Takovým nástupcem Napoleona byl Adolf Hitler. Ovládnout Evropu, vyvraždit Židy i Slovany opravdu může napadnout jen naprostého blázna, nebo... uživatele marihuany. Proč myslíte, že uzavřel mírovou smlouvu se Sovětským svazem? Protože si mezi sebou pašovali marihuanu, jelikož v Asii v té době byla nejkvalitnější. Jenže pak ji Stalin zdražil, kvalita klesla a to rozhodlo – Hitler na ně zaútočil. Jak dopadla 2. světová válka, všichni víme, takže ani tady nikomu „hulení“ neprospělo.

A takhle bychom mohli pokračovat dál a dál. Např. komunisti, teroristé, války v Iráku, ve Vietnamu a další. Vše je to už téměř stoprocentně dokázaná pravda, jinak se to snad ani nemohlo stát. Nic z toho nikomu nepomohlo, spíš naopak, a proto tvrdím, že „hulení“ trávy může být dost nebezpečné.

Iva Andrejsová, Kristýna Školníková

Jak vyřešit problém aneb Šest způsobů jak se zabít

Jak začít..? Tohle je pro mě trochu oříšek. Nějak nechápu „človíčky“, kteří se o sebevraždu pokoušejí, protože představa, že se nějakých 15 minut houpu přidušená na laně nebo jak ležím na dně přehrady s kamenem u nohy a vdechuji vodu, je pro mě přímo „smrtná“. Jednoduše se bojím, nehledě na to, že je dost lidí, kteří by si moji smrt přáli. Takovou radost jim prostě neudělám ☹. Ale k věci. Když je pro vás jakýkoli problém nevyřešitelný (zde by můj otec použil mně velmi často opakovanou moudrost: „Neznám slovo PROBLÉM“), máte na výběr z mnoha možností, jak se můžete tohoto problému zbavit.

Začnu prý asi „nejoblíbenějším“ stylem (oblíbený způsob sebevraždy - co ty lidi všechno nemají rádi - pozn. autorka). Oběšení, houpání na konopném laně, může být možná chvílí zábava, ale těch zhruba 15 minut se vám nejspíš bude zdát poněkud, ehm, jak to říct - pokud jste už neztratili rozum nápadem na tento čin, tak ho určitě ztratíte teď. Zblázníte se. Abych nezapomněla, ještě předtím, vlastně i po tom, si budete připadat nejspíš jako na horské dráze či v tramvaji - nějaké to pošukáníčko, potrháníčko. Proti gustu žádný dišputát, že?

Pokud se vám na pouťových atrakcích dělá špatně, zkuste se zastřelit - ale zde pozor! I když se zdá tato metoda stoprocentní, tak to je omyl. Pokud nemáte pevnou mušku, ustřelíte si pravděpodobně kus brady nebo si prostrělíte rameno (Auik).

Větší úspěch by měl být asi u utopení. (Utopení, ne u topení - teplo vám nepomůže.) Přivažte si na nohu dostatečně těžké závažíčko a pak už jen hop. Ze začátku se, podle mě, zblázníte, pak dojde nejspíš na vyměšování, pak dlouho dlouho nic a pak se tedy i utopíte.

Pokud máte radši klid, nabízí se asi nějaké prášky. Vemete si tedy tubičky nejrůznějších léčiv a myslíte si jaká to bude pohodka a klídek - pokud berete několika hodinové křeče jako klídek, pak je to naprosto v pořádku...

Radši půjdu dál. Co takhle nechat se seškrabovat z lokomotivy nebo hupsnout z vysokého mostu, nejlíp pod autíčko. Asi jen pro lidi kteří vyžadují zvýšenou pozornost a jsou navíc sportovně založení.

Celkem snadným způsobem zdá se být podřezání si žil. Tepna na krku. Júú, moje krev vytváří na zdi fajn abstraktní obrazce. Tohle je způsob sebevraždy preferovaný zejména estéty. Rozhodně takhle v neděli odpoledne zpřijemníte svému okolí uklízení v koupelně nebo kuchyni.

Ale pokud vám ještě drobátko na vašich blízkých záleží, ušetřete je odstraňování krve z mezer v digestoři a radši zajděte na kafičko do „bíbička“, nebo na nějaký diskotrysko ☹.

♪ Numanumanumajeee ♪

Tereza Šilhánová

Jakým způsobem se zabijí průměrný Čech?

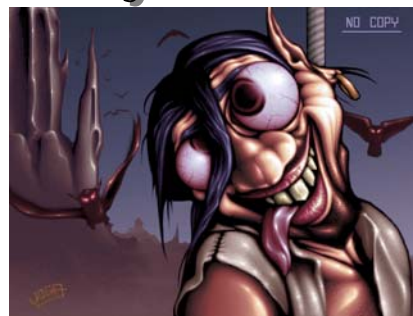
Typický Čech si počká na duben, kdy mu rozkvetou třešeň na zahradě, rozmrzne rybník, kdy ví, že ceny plynu ve druhém kvartálu stoupnou o 8%, kdy hokejová reprezentace „vybouchne na mistrovství“ nebo kdy má z šestého patra paneláku nádherný výhled na jarní město. Jen výjimečně se života zbavuje v prosinci. To je samozřejmě, těší se na dárky.

Průměrný Čech se k sebevraždě odhodlává nejčastěji v pondělí. (To zná každý z nás: v první pracovní den se všichni cítíme, že bychom vraždili, jedno koho.) Na sobotu má většina Čechů nějaký program, takže v tento den k sebevraždám téměř nedochází.

Kdo by se také chtěl dobrovolně vzdávat svého volna? Sobotu překonávají už jen sváteční dny. Takže když vám bude o svátek někdo volat, že se zavraždí, nebojte se - počká na pondělí!

Z hlediska sebevražd je asi neúspěšnější obchod s provazy. Oběšení je totiž nejčastější způsob dobrovolného odchodu ze života, způsob, který prožívá v poslední době revoluci. Není to nijak nákladné, komplikované (stačí vám umět nějaký ten uzlík ze skauta), nic nezamažete, můžete se oběsit na vašem oblíbeném místě,... Ještě do konce 80tých let lidé, kteří neuměli udělat smyčku, volili otravu plynem. Dnes se už asi nedovíme, zda k poklesu tohoto způsobu došlo kvůli opakovanému zvýšení cen plynu nebo kvůli tomu, že v domácnostech už není používán svítíplyn, ale zemní plyn. V 90tých letech se druhým nejoblíbenějším způsobem stala otrava pevnou nebo kapalnou látkou. V jednadvacátém století má pravděpodobně spousta lidí zbrojní pas. Dnes totiž houpání na provaze dýchá na záda zastřelení.

Čtenáři, jsi muž? To tě lituji: na čtyři dokonané sebevraždy mužů připadá jedna sebevražda žen.

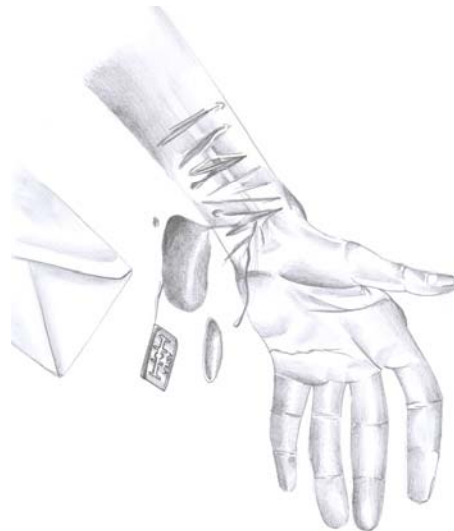
Zdroj: Český statistický úřad, velice volně upravila Soňa Flégrová

Smrt je krásná

Se spadáním listů si pohrával podzimní vánek. Listy nebylo možné vidět, ale jejich šum se nesl poloprázdnou ulicí. Při spojení se tmou, která byla pro tento čas typická, vytvářel šum neobvyklé tajemno. Lidé, kteří se vydali na procházku se svými psy, vesele klábosili a jejich hlasy se nesly vánkem.

Zdálo se, že sněží, když se vítr silně opřel do korun stromů. Listy padaly jako slzy. Týna to všechno pozorovala ze svého pokoje a přemýšlela nad tím, co je v životě opravdu důležité. Jsou to přátelé, štěstí nebo je snad důležité cítit, že nás má někdo rád? Ať to bylo cokoli, Týně to scházelo. Napadlo ji, že možná po smrti jí bude lépe...

Večer, když celý dům utichl, odešla do koupelny a pozorovala svůj odraz v zrcadle. Černé vlasy zvýrazňovaly její bledou tvář, velké modré oči byly den ode dne zapadlejší. Týna otevřela skříň pod zrcadlem. Pohled jí sklouzl na její ruce, zjizvené a poškrábané. Odvrátila pohled a věnovala svou pozornost obsahu skříně. Neskrývalo se zde nic neobvyklého, jen dvě prázdné lahvičky od laciného parfému, zubní pasta a jedno balení toaletního papíru. Odsunula tyto věci stranou a vytáhla starý ručník. Rozbalila ho a vytáhla kuchyňský nůž. Přiložila si ho k ruce, aby zkusila jeho ostrost. Jemným dlouhým tahem přejela přes zápěstí a čekala, kdy se dostaví jemně štiplavá bolest. Necítila však nic jiného než pramínek horké krve, který jí stékal po ruce. Spokojeně se usmála a vydala se na balkon. Rozhlédla se po velké zahradě. Měsíc ozařoval zahradu, která nyní působila tajemně, ale i bezpečně zároveň. Nic nenarušovalo noční klid. Dlouho se rozmýšlela nad tím, co chtěla udělat. Život je někdy krásný! Ale touha poznat nepoznané ji k tomu táhla. Vrátila se do pokoje a letmým pohledem zavadila o zrcadlo. To, co se na ni dívalo z odrazu, nebyla Týna. Ta dívka, co se na ni dívala, byla smutná a jejím očím chyběla jiskra... Na nic už nečekala.

Uchopila pevně nůž a přitiskla si ho ke krku. Zavřela oči, stiskla rty a provedla dlouhý rychlý tah. Otevřela ústa v němém výkřiku a z hrdla jí vyšlo pouhé zachřčení. V očích se jí mísil strach s překvapením. Divoce mávala rukama kolem sebe v domnění, že se najde něco, co ji zachrání před pocitem strachu, beznaděje a tupé bolesti. Zatmělo se jí před očima. Bezmocná padla na zem. Šaty se jí lepily na tělo a při každém nádechu cítila jemný pach krve. Z posledních sil otočila hlavu na stranu. Opět spatřila svůj odraz. Už neměla sílu soustředit se na to, co by tam spatřila. Neviděla krev, která kolem ní udělala velký kruh, ani měsíc, který kousek po kousku osvětloval tuhle hrůzu. Neviděla nic z toho, co tu zůstalo po jejím činu. Soustředila se jen na chlad, který jí postupoval celým tělem. Poslední, co jí proletělo hlavou, bylo - smrt je krásná...

Zdeňka Jirsáková

Anketa o kouření

Tato anketa nespočívala v tom, že bych přesvědčovala studenty, aby přestali či začali kouřit, ale v tom, že jsem se pokusila zjistit, kolik lidí na naší škole v procentuálním vyjádření kouří, pije alkohol nebo bere jiné drogy. Vedle toho mne také zajímalo, jaký důvod je k tomu vede.

Celých: 45% žáků kouří denně

40% žáků bere drogu pro řešení nějakého problému, ale nijak zvláště jim to nepomáhá (mají z toho jen dobrý pocit)

88% žáků už zkusilo jinou drogu než jsou cigarety

25% žáků se přiznalo k tomu, že drogu, kterou zkusili, už berou pravidelně

50% žáků mi řeklo, že jim to chutná

65% žáků mi řeklo, že o tom, že kouří, jejich rodiče vědí

25% žáků řeklo, že jejich rodiče kouří také

25% žáků chtělo začít kouřit samo

63% žáků se to naučilo od kamarádů

Vůbec nejběžnější odpověď na otázku, co mají z kouření, zněla, že nic a nebo relaxaci.

Na otázku, co si myslí o kouření, mi spousta studentů odpovědělo, že to dost škodí zdraví a ti, co nekouří, ať s tím ani nezačínají, protože je z toho pak závislost, které se už nemůžou zbavit.

A některé názory dotazovaných na drogy?

- Je to jedno. Drogy jsou byly a budou...

- Pochopím, když někdo zkusí lehkou drogu, ale proč těžké? To nepochopím...

- Drogy = zbytečnost, kterou berou lidé bez vůle...

Na škole jsou i učitelé, kteří kouří, ale o většině z nich nemá obyčejný student ani tušení. Proto bude lepší, když tyto výsledky z učitelské ankety zůstanou nezveřejněny...i oni mají svůj důvod, proč kouřit a nebo nekouřit.

Aneta Havlíčková

Slavní a drogy

Máme pro Vás dva příběhy. Příběhy dvou lidí, které obdivujeme za to, co dokázali. I když to v životě neměli lehké, dokázali přestat s drogami a začít nový život.

MARTIN KOCIÁN- chtěl žít život naplno

Info:

Narozen r. 1976 v Litvínově, žil v Mostě jen s matkou, sestrou a bratrem, jeho otec utekl do Německa. Chtěl být slavný a to se mu také roku 1998 povedlo, založil společně se svými kamarády skupinu LUNETIC, která válcovala hitparády. V té době také začal experimentovat s drogami.

Jednoho dne si dal neúměrnou dávku a upadl do komatu. Rozhodl se skončit a nastoupil léčbu v Červeném Dvoře (jedna z nejznámějších psychiatrických

léčeben pro drogově závislé).

Jeho život nyní:

Od 19.ledna 2005 žije a pracuje v Irsku – Dublinu. Dále se věnuje hudbě – HIP HOPU, boxu, plavání a jízdě na kole. (zdroj 13.komnata M.K.)

V čem lítal: Pervitin

Náš pohled: Bylo mi 9. let, když se zrodila chlapecká skupina LUNETIC. V té době měli tisíce fanoušků (především dívek - nečekané) a i já patřila částečně mezi ně. Přicházelo davové šílenství. Postupem času se začínají objevovat informace, že Martin bere drogy. Všude se o něm mluví, většina lidí ho odsuzuje, ale mě je ho líto. V médiích se objevují fotky zfetovaného Martina. Během chvíle se Lunetic rozpadá, ztrácí fanoušky a můj zájem o ně už úplně odchází. O pár let později se o Martinově opět doslechnu. Přichází z léčebny, úplně vyléčený. Dokázal to, i když ho všichni zavrhovali. Jeho kamarádi se na něj vykašlali a on i přesto měl sílu vzchopit se a jít dál. Po krátké době čtu v novinách, že mu tragicky zahynula sestra. Další velký důvod vrátit se k drogám, ale on to neudělá a začne žít nový život. Nový život v nové zemi. Přestěhuje se do Irsku a tam začíná pracovat. Obdivuji ho. Sáhnu si na dno svých sil, ale sám si uvědomil, že to není ten život, který chce žít. A to každý feťák nedokáže...

Tereza Pergnerová - malé sebevědomí si zvyšovala drogami

Info:

Narozena r. 1974. V letech 1992 - 1993 natáčela v USA pro hudební televizi. Od r. 1994 moderovala hudební pořad Eso a také poprvé vyzkoušela drogy. Přestávala mít sílu na práci. Začíná fotit pro časopis Leo, kde si vydělá 3 miliony korun. Roku 2000 se jí narodil syn Samuel. Po porodu se snažila s drogami přestat, ale povedlo se jí to až roku 2002. Samuela vychovávala její matka a letos byl Tereze již svěřen do péče.

(zdroj internet)

Její život nyní:

Opět je na výsluní slávy. Moderuje velice úspěšnou reality show a každý všední den má vlastní pořad na Frekvenci 1.

V čem lítala: pervitin, heroin

Náš pohled:

Kdo by tuto moderátorku neznal. Dokázala si získat srdce tisíce diváků, především náctiletých, moderováním hudebního pořadu Eso. Její hláška: „Čágo bélo, šílenčí“, je nezapomenutelná. Musím se přiznat, že když se v médiích začaly objevovat zprávy o tom, že Tereza fetuje, dost mě to zaskočilo. Především tehdy, když jsem se dozvěděla, že čeká syna. První věta po porodu prý zněla: „Kde mám kabelku?“, měla v ní heroin a na nic jiného nemyslela. Její syn šel mimo ni. Ale droga změnila všechno. Tereza měla příliš malou vůli a sebevědomí na to, aby hned přestala. Trvalo jí dva roky, než se k tomu dostala. Ale přesto to zvládla.

Terezu obdivuji za to, že se dokázala vrátit do televize a všem hrdě říct, že byla feťačka, ale teď je z ní skvělá matka a výborná moderátorka. Během sledování Vyvolených jsem si jí moc oblíbila.

Monika Myšková, Jitka Špačková

Paní Valešová: žena několika tváří

Znáte ji moc dobře... Svěžím krokem přechází po třídě a její hlas dokáže vylekat i nejlepší profesionály. Pod jejím přísným pohledem se každý raději přizná, než aby zalhal a riskoval tím to, že upadne v její nemilost. Ano, už víte? Paní Valešová... Na naší škole známá jako němčinářka... To ale není její pravé zaměstnání. Jen si ji pořádně prohlédněte... Že by drogový dealer? Ale kdepak... Nájemný vrah! Copak Vás to nikdy nenapadlo? Ty cesty do Vídně - žádný školní výlet, ale cesta za prací! Po práci se navrací do její nezakrývané profese učitelky na střední škole. Tak tedy všichni víte, co je zač, ale nikomu to neříkejte. Každý máme své světlé a tmavé stránky a měli bychom dostat šanci uvést vše na pravou míru. Věříme, že nám paní Valešová vše vyjasní. Těšíme se, až se opět vrátí na naši školu a doufáme, že to bude co nejdříve.

Nikol Bárová a Zdeňka Jirsáková

Kouzelné lektvary

V každém čísle školního časopisu jsme uvedli různé míchané nápoje, ale v tomto čísle s magickou tematikou uvádíme pár lektvarů pro úspěch v českém jazyce a tělesné výchově.

Lektvar pro úspěch v tělesné výchově

(upřímně lituji pana učitele Illicha a Melichara)

3 zlaté vlasy děda Illicha nebo Melichara

5 ml mléka

5 ml vody

špetku prášku na praní

špetku soli

Postup: Do dlaně vezmeme vlasy (nebo při nejhorším, když už neseženete vlasy, tak chlupy) vašeho vyučujícího na tělocvik a oběhněte 5krát svůj barák. Potom vhodte vlasy do předem připravené mísy se smíchaným mlékem a vodou, přidejte špetku soli a nakonec špetku prášku na praní.

To, co vznikne, nedoporučuji pít, ale pokud budete lektvar vařit poctivě každý den minimálně 3krát po dobu jednoho měsíce, tak se dostaví aspoň malinko patrné výsledky.

Lektvar pro úspěch v českém jazyce

Okopírovaný list ze sešitu ČJ

Tahák na písemku z literatury

Hodně vody

List z rostliny, kterou pěstuje vaše češtinářka (může to být jakákoliv květina nebo plevel, pozor na jedovaté!!!)

Sklenici jakékoliv minerálky

Trochu mouky (hladké)

Postup: Okopírovaný list a tahák si třikrát přečteme a pak ho necháme úplně rozmočit ve větším množství vody. Rozmočený list vhodíme do mixéru společně s listem rostliny, pak přilijeme sklenici minerálky a rozmixujeme. Přisypeme trochu mouky a lektvar je hotov. Úspěch v písemce zaručen.

Pozor!!! Ani tenhle lektvar není požitelný.

Lucie Slenářová

Recept na lásku

Když jsem si jako článek volil tady ten kouzelný recept, který má něco ovlivnit, netušil jsem ještě, co do něj napíšu. Určitě znáte ty recepty z pohádek, do kterých stačí přilohit mimo jiných ingrediencí třeba pár vlasů a nějaký ten nehýtek z nějaké dívky a ona vás začne milovat. Určitě víte, že ve skutečnosti to tak jednoduché není. Většinou se vydáváme se svými city na neznámou cestu do nejhlubších černých lesů, kde čekáme, že nás z té černoty někdo vyvede ven. Bohužel nedovede nikdo ovlivnit, jestli zůstaneme v těch černých lesích nebo vyjdeme na světlo. Bez víry to opravdu nefunguje. Když si něco hodně přejete, tak se to splní, ale základ je VĚŘIT!!!

Proto Vám tady nebudu vypisovat, žádný kouzelný recept. Myslím, že když někoho milujete a pořád na něj myslíte, tak musíte věřit, že se ten dotýčný do Vás taky zamiluje. V tomhle světě jde opravdu hodně o víru a také o štěstí.

Potřebujeme:

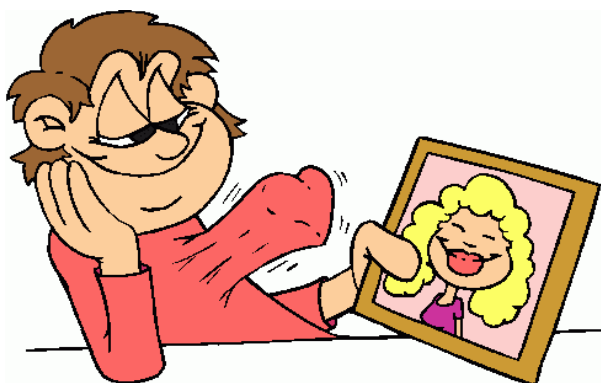
1 Důvod

1 Myšlenku

Mnoho víry a štěstí

Postup:

Když si představíte to, co opravdu chcete a budete na to neustále myslet a budete v to věřit, stane se to!!! Chce to jenom malinko času.

Michal Hříbe

Zdravé závislosti

Lidé mají mnoho závislostí, otázkou je, jestli jsou závislosti samy o sobě zdravé. Myslím si, že závislost je zdravá, pokud známe její hranice a dokážeme svou oblíbenou činnost, věc, či jídlo omezit nebo někdy vynechat. Ale uveďme si příklad časté závislosti - lásky, závislosti na člověku opačného pohlaví, vlastně jenom lásky k druhému, někdy i k třetímu, čtvrtému... Ale o tom někdy jindy...

Láska a vše, co k tomu spadá, patří k nejhezčím věcem na světě. Myslím si však, že tato závislost na milovaném člověku, zvláště v mladistvém věku, nesmí přesáhnout své hranice závislosti, protože se stává, že tyto mladé páry se občas rozcházejí. Pokud je někdo na tom druhém tolik závislý, až to přesahuje meze, potom tyto rozchody u některých lidí končí v nemocnici na ARU, JIP nebo psychiatrii. Ale nestrašme, tyto případy nebývají tak časté a právě teď jsou tu pro vás jako výstrahy!!! Příznějme si však, že každý máme své závislosti, ale pozor, všeho s (M)írou.

A malá rada na konec: pokud jste ne něčem závislí a chcete to odbourávat, zkuste si po dnech nebo týdnech pomalu, krůček po krůčku ubírat svou závislost. Určitě to dokážete máte ne to a věříme vám hodně štěstí!!!

Lea Švecová a Martin Filous

Lenka - 18

Miluje Michala, ale zjistí, že něco neklape, obrátí se na svou kámošku.

Bára - 17

Nej kámoška Lenky, ale potají se začne scházet s Michalem těsně před

Michal - 18

Neví, co chce, chodí s Lenkou. Potají se schází s Bárou.

David - 18

Má rád Báru, ale jí nezajímá. Stanou se aspoň kámoši.

Valentýnské překvapení

Bára a Lenka jsou dlouholeté kamarádky. Chodí spolu do školy, podnikají spolu různé akce... Lenka začne chodit s Michalem, vše se zdá být v pohodě, až na pár dní před Valentýnem....

Bára se vrací ze školy

Už se těším na zítřek, prý mě Michal vezme na večeři.

Ahoj, tak co?

Bára jde běhat, aby zapomněla na Mišu, když zjistí, že zítra bude s Lenkou

Třeba se uklidním, nesmím na to myslet.

V tu chvíli potká Michala

Co tu děláš?

Nemůžu to Léně dělat, skončím to s ním.

Jdu z města. Pokecáme?

Michal chce strávit Valentýna i s Bárou

Jak to uděláme?

Se sejdem zítra navečer, až přijdu z večeře s Lenkou.

Bára odchází, nelíbí se jí Michalův nápad.

Co s ní je?

Večer. Holky jdou spát.

Co ti je?

Nic, nemám s kým být zítra.

Lenka domluvila Báře rande s Davidem.

Hm... Dobrou!

Neboj, určitě se někdo najde.

Ráno se Lenka a Michal líbají před šatnou

Miluju jí.

Už se těším na večer.

Bára je vidí

Ach jo...

V šatně

Hm

Už se tak těším.

K Báře přišel David.

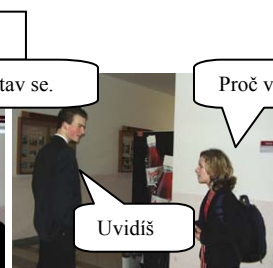
Ještě nevím, stav se.

Budeš mít večer čas?

Proč vlastně?

Uvidíš

Před třídou
To ti posílá Michal.

Lenka uvidí dopis, kde je napsáno: sraz v 6 před intrem....

...myslí si, že je od Davida.

Zrovna zazvoní, když chce Bára Lence říct, co má s Michalem.

Nemusíš děkovat.

Ne, měla bych ti...

Po škole
Jsem hrozně nervózní.

Nevím, třeba to růžový.

Jaký si mám vzít tričko na večeri?

Ukončím to.

Lěna odešla na večeri, Bára přemýšlí co napíše Michalovi...

Za Bárou přijde David s růží.

Řekne mu o Michalovi. Dohodnou se, že budou kamarádi.

Mezitím se Lenka vrací s Michalem z večere

Libíš se mi.

Bára neví co říct...

Aha

To jsi nemusel.

Víš, musím ti něco říct.

Mám pro tebe ještě dáreček.

Michal dá Lence dárek...

...omylem jí dal ale dárek pro Báru...

Lenca to dojde...

Michalovi přijde SMS od Bary...

Jéé jsi hodný

Co to je?

A je to venku.

...kde píše, že to ukončí, že má Lenku ráda, že jí nechce ublížit.

Lenka odchází za Bárou...

Dárek zahazuje...

Lenka si šla promluvit s Bárou

Hm a já ti věřila.

Počkej!

Je konec...

Já to nechápu, proč?

Mrzí mě to!

Bára Lence vše vysvětlí a omluví se...

Nakonec se kamarádky usmíjí...

Tak mi to promiň.

...a dohodnou se, že Valentýna stráví spolu.

Začal to on!

Já ho měla tak ráda. A teď je to všechno k ničemu.

Mám tě ráda.

Jdeme na kafe!

KONEC

Andrea Marečková a Aneta Alterová

Kultura v Turnově

KDYBY...

Středa 1. března 20 hodin BIO RÁJ
UK - Barevný film anglického režiséra Lindsaye Andersona *Kdyby...* je kritickým pohledem na školský systém v Anglii. Drama * 111 min

EXPERTI

Čtvrtek 2. – neděle 5. března 20 hodin BIO RÁJ

ČR - Když maturanta Oskara (Kryštof Hádek) odmítne dívka a dá přednost movitému spolužákovi Viktorovi, rozhodne se mladý muž radikálně změnit život. Poslední peníze investuje do změny vzhledu, nachází práci v počítačové firmě a rozjždí první úspěšné zakázky. Brzy se však dostane do šíleného kolotoče bizarních situací, ze kterých není úniku... Komédie * 85 min

KAKTUSOVÝ KVĚT

Středa, 15. březen 2006, 19:30 - 22:00 Divadlo Turnov

Název asi nejlépe vystihuje námět této svěží komedie, ve které láskou rozkvete bytost, od které by se to nečekalo, podobně jako na ježatém a někdy i nevzhledném kaktusu najednou vypučí květ nevídané krásy. Ale nemyslete si, že jde o nějaký dívčí román. Podtitul hned uvádí věci na pravou míru -

Francouzská komedie o milostných případech záletného zubaře. Hrají: Libor Hruška, Pavel Soukup, Jana Krausová, Veronika Freimanová, Dana Morávková a další.

NEZMAŘI

Neděle, 26. březen 2006, 19:30 - 22:00 Divadlo Turnov

Co nového napsat o českobudějovické kapele? Za léta účinkování na scénách celé republiky (od roku 1978!) už ji zná snad každý. Za svá koncertování posbírala všechna ocenění, která se v tomto žánru udělují. Během vystoupení zazní největší hity z let minulých, ale i ty úplně nové. Posluchači si mohou společně s Nezmary zazpívat písničky ze všech období kapely, od historie až po současnost. Koncert je jako vždy provázen mluveným slovem se specifickým nezmaryským humorem.

Ondřej Hlavatý

Nabídka kurzů

V nejbližších dvou měsících se uskuteční dva velice zajímavé kurzy:

SOMMELIER KADET

Tento kurz pořádá ing. Karel Babka. Je to člen asociace sommelierů ČR. Na tento kurz se mohou přihlásit zájemci o víno a bude se konat v prostorách školy ve dnech 20.-21.3 2006. Přihlášky se dají sehnat u paní učitelky Dědkové. Nenechte si tento kurz ujít ani Vy!

KURZ PŘÍPRAVY DEKORACÍ ZE ZELENINY A OVOCE

Ve dnech 27.-28. dubna se můžete těšit na kurz přípravy dekorací ze zeleniny a ovoce. Kurz konající se v prostorách školy stojí 1.100 Kč. Maximální počet zájemců je omezen na 20 účastníků. Přihlášky si vyzvedněte u pana učitele Drašnara (kabinet č. 328). Zájem je veliký, proto neváhejte a přihlaste se co nejdříve!

Nikol Bárová

Vysvědčení

Ach jo. Znamení, stavení, slavení, vysvědčení. Kdyby tak mohl 31. ledna nastat druhý pád. Bez koho, čeho? Bez vysvědčení.

To by byla pro žáky naší školy ta nejlepší mluvnice. Honzo, podejte mi pero a skloňte: Mám vysvědčení bez koho, čeho? Bez jedniček. Kát' o pokračuj: Prošla jsem s kým, čím? S jedničkami. A co ostatní? Je to všude kdo, co? Samá trojka.

Ach jo. Zachraňuje nás pouze kdo, co? Vynikající chování. slibujeme sami sobě v druhém pololetí, že budeme ze všech sil mlátit do stroje, naučíme se ovládat víc než násobilku, nadávat budeme jenom anglicky a německy, vařit budeme jídla jenom k „jídlu“ a pro radost naší třídní učitelky a rodičů, doufáme, že postoupíme i do dalšího ročníku. Bůh nám žehnej!

Pavla Chvalová

Seznamka

V případě zájmu napište na e-mailové adresy: ninikiki@seznam.cz, Seneiska@seznam.cz
S radostí všem odpovíme. Tak neváhejte a pište, pište!

♂ Mé jméno je **Martin** a hledám dívku za účelem vožení v autě. Je mi

21 let a bydlím v (perníkové ☺) chaloupce v obci nedaleko Turnova. Tak říkám: „Ozvi se a nebudeš litovat!!!“

♀ Jsem 17-ti letá brunetka **Ivča** s modrýma očima a hledám kluka pro volné chvíle. Ráda jezdím na kole, běhám, sjíždím řeky a miluji

adrenalin. Nechceš si se mnou sjet řeku?

♀+♀ Jsme 17-ti letá dvojčata **Katrin** a **Kristýna** a hledáme přátele na diskotéky a jiné disko párty. Jsme z Vrchlabí, měříme a vážíme 49 kg (každá zvlášť ☺). Jsme inteligentní blondýny a máme rády velkou společnost. No?

♀ Jmenuji se **Michaela**, chodím na školu do Turnova, je mi 17 let, mám hnědé vlasy, mám ráda internet a nesnáším nudu. Pojď si se mnou zachatovat!

♂ Mé jméno je **Vlád'a** a je mi 18 let. Bydlím nedaleko Turnova a jsem kuchař. Hledám milou dívku, která by mě měla ráda a která by ráda papkala mé pokrmy.

♂ Jsem **Mírek**, mám rád auta, připadám si jako pohledný

(plnoštíhlý) mladík. Hledám dívku na pomazlení, která mě bude mít ráda. Tak neváhejte a ozvěte se, kočky!

♂ Jsem 17-ti letý **Honza**. Jsem štíhlé postavy a hlad je můj velký přítel. Hledám kamarádku na

vyměňování obrázků koní a možná i víc...

Nikola Sluková, Radka Šimůnková

Můj devatenáctý lednový den: autorské čtení

jsem si rudým višňovým čajem pobryndala svoje čistě bílé triko, rychle jsem položila hrnek zpátky na stůl a tvářila se jako by nic. Písnička končila. Všichni hosté teď upřeli svůj zrak na mne, ehm... spíš na ty fleky, ale co. Hosté se opět uklidnili, rozhostilo se ticho a já začala číst.

Můj hlas mne opravdu zklamal, a tak jsem pro jistotu začala od začátku. Na podruhé to bylo o něco lepší a když jsem ještě na tvářích hostů zpozorovala úsměv, moje sebevědomí rostlo. Po hodině a půl písniček, pohádek a poezie jsme se všichni rozloučili s blaženým úsměvem na rtech a každý se vydal svou cestou. I já. Kráčím tichou ulicí, když v tom před sebou spatřím velkou sněhovou kouli. Ve své poštetil radosti jsem se ji pokusila nakopnout, náhle jsem zavravorala, ujely mi nohy a vedle koule jsem teď ležela i já. Bolestivě jsem se zvedla, zkontrolovala všechny svoje ruce a nohy a když jsem zjistila, že větší úraz jsem neutrpěla, opět jsem nasadila pyšný úsměv a ztratila se šťastná ve tmě.

Pavla Kohoutková

Vystoupení Martiny Brodské na Proseku mělo úspěch !!!

Dne 1.2. 2006 se v klubu Prosek v Praze 9 konalo vystoupení zpěvačky Martiny Brodské a jejích žáků celkem trefně nazvané „Hvězdné songy“. Martina zpívá už hoooooodně dlouho a v Německu je slavnější, než v Čechách, což jsem pochopil z několika telefonátů s jejími zákazníky. Tato žena (viz obrázek) je organizátorka a cvičitelka divých účinkujících, kteří na Proseku předváděli své buď božské nebo pekelné výkony. Mezi její žáky jsem byl po několika zdařilých pokusech o zpěv zařazen asi před třemi roky i já. Požádala mě jestli bych nemohl spolu s ní zpívat na tomto vystoupení...no a já, protože mám rád muziku, jsem souhlasil. Od 16:00 byla v plánu zkouška programu. Kupodivu jsme ji stihli celou a načas... (Myslel jsem, že ji nestihneme, protože (dů)chodců v Praze bylo víc než nadávek uvnitř auta paní Brodské. Ta se ale nedala a přední nápravou smetla každého, kdo jí přišel do cesty – to byla divočina ☺) ...takže nervozita postupem času klesala. Na zkoušce jsem si všimnul, že ambice a nasazení některých účinkujících byly mnohokrát větší než jejich talent. Někdy jsem smekal klobouk před výkony některých dobrých „zpěváků“. Větší smůlu měli ti, kterým se to nedařilo. Nevyhnulo se jim proto pevné svázání a odklizení do prostor, kde nemohou nic zkazit ☹. Ne, že bych byl škodolibý, ale když tam naše kolegyně - nejmenovaná důchodkyně - začala uprostřed písně z muzikálu Noc na Karlštejně mutovat z plných plic, otočil jsem se raději zády a v tu chvíli mě přepadl nehorázně hlasitý záchvat smíchu, který nezastavilo ani 180°, ani napominání kolegů a dokonce ani vražedné pohledy účinkující „Lejdy“. Když se moje přeprisovaná bránice uklidnila, uvědomil jsem si, že jsem se nejspíš nechoval nejlépe... ale co? ☹ Ta roztomilá paní s akcentem 14tiletého chlapečka mě hrozně povzbudila a popohnala k dobrým výkonům. Byl jsem jí moc vděčný a trávil s ní většinu času.

Poté jsme přišli do šatny, kde pro nás byl připraven menší rautík, z kterého by se najedly všechny země třetího světa na planetě. Bašta to byla úplně super, tak nebylo divu, že účinkující se váleli s plnými pupky na postelích a o zpěvu nebyla ani zmínka...

V 19:00 přišel náš čas. Sice přišlo asi jen 40 lidí (o kterých si myslím, že to byli rodiče a známí těch, kteří na koncertě působili, nebo nějaký placený kompars), ale přesto jsme si to užívali. Poprvé v životě jsem zpíval před takovým „četným“ davem a ani mi nebylo trapně nebo tak ☹. Se svým výkonem byli všichni spokojeni, dokonce i „Lejdy“. Myslím, že není vhodné se zmiňovat o tom, co kdo zpíval a jak to bylo dobré. Mě osobně se nakonec líbilo vše, co zde zaznělo. „Komparsisté“ byli nadšení (alespoň podle průzkumu jednoho našeho fanouška - komparsisty ☺)... Že byste chtěli vidět, jak to vypadalo v průběhu koncertu? Jo... to máte „blbý“, neměl jsem čas na obstarání patřičné fotodokumentace. Jestliže byste měli zájem vidět, jak takový koncert probíhá, máte příležitost nás navštívit na příštím vystoupení osobně. Chcete-li sami zjistit, jak zpívá náš spolek vyvolených, máte možnost se účastnit dalšího ojedinelého koncertu Martiny Brodské a jejích žáků, který se bude konat v březnu v Domě kultury Mladé Boleslavi. Pro bližší informace se obraťte na redakci.

Sportovní den

Vypracoval: Jakub Maruška

Foto: Jakub Maruška

Jak jistě všichni víte, blíží se nám jako každý rok tak očekávaný sportovní den OAHŠ. Tentokrát už bude v rekonstruované hale TJ, čímž bude nabídka sportovních aktivit o něco vyšší. Nové sporty budou například závod studentů na lezecké stěně, spinning, squash či aerobic.

Letošní sportovní den se bude konat 14. 3. 2006 a program bude opravdu nabitý. Od osmé hodiny ranní začíná volejbalový turnaj mezi studenty a zaměstnanci školy. Zaměstnanci obhajují již po několikáté vítězství, takže studenti budou opět v nelehké úloze. Zlomí konečně smůlu? Uvidíte... máte jedinečnou možnost přihlížet prestižnímu zápasu a fanděním podpořit své favority. Zároveň s volejbalovým turnajem bude probíhat závod studentů na lezecké stěně. Krátce před desátou vystoupí mažoretky pod vedením Edity Doležalové. Ti, kdo se některé z těchto tří akcí nezúčastní aktivně v roli soutěžících, si vyzkouší role diváků. Je povinná účast všech!

Mezi desátou a třetí hodinou si to pánové „rozdají“ ve fotbalovém turnaji. Počítá se s účastí všech ročníků OAHŠ a dvěma mužstvy absolventů. Bude se hrát v počtu 4 + 1 a v jednom mužstvu může být maximálně 10 hráčů. Kapitánem za 1. ročník je Jan Kašpar, za 2. ročník Michal Híře, za 3. ročník Michal Mrkáček a za 4. ročník Jan Fremr. Také fotbalisté uvítají hlasitou podporu fanoušků.

Jestliže nejste volejbalisti, horolezci či fotbalisti, zúčastníte mezi desátou a třetí některé z aktivit na počest zrekonstruované Sportovní haly TJ Turnov, kterou si předem vyberete a přihlásíte se na ni. V nabídce je spinning, squash, sauna, solárium, aerobic s Pavlínou Kuchtovou a pro vyložené „nesportovce“ promítání filmu. Mimo sauny a solária jsou všechny aktivity zdarma. **Takže 14. 3. se nežeňte do školy, sraz je v hale TJ!**

Tomáš Votrubec, Soňa Flégrová

Horoskop na měsíc březen

BERAN:

Berani dnes budou zářit, na všechny se šťastně tvářít. Vaňátková sice zkouší, štěstí Vás však neopouští.

BÝK:

Býk je velkých rozměrů, dostane se do nepříjemných poměrů. Ve škole jak na zápase, bojuje tu jako prase.

BLÍŽENCI:

Blížence, jó, velice, potěší Tůma při maticе. Logické to sice není, tak to berte na vědomí.

RAK:

Rak se bude pozpátku, učit jednu pohádku. Bude celý naruby, holky pozor na Kubu!

LEV:

Lev se dnes nemusí bát, na učení by však měl dbát. Hloupý není, né že né, se sportem to přežene.

PANNA:

Naše milé panny dejte si pozor, už dlouho nebudete samy. Někdo jednou po škole přijede k Vám na kole.

VÁHY:

Měly byste si rozmyslet, zda flámovat nebo úkol vymyslet. Flámování je sice pěkné, ale ve škole to potom nebude lehké.

ŠTÍR:

Štíři dneska vtípem hýří, za úspěchem si to míří. V cíli jsou jen jedničky, jsou to chytré hlavičky.

STŘelec:

Střelci se dnes pilně učí, štěstí svému neporučí. Nikde raději nechoďte bosí, jinak si namelete kokosy.

KOZOROH:

Kozorohy jednou z rána, překvapí je velká rána. Ale vše se vyjasní, tak nebuďte nešťastní.

VODNÁŘ:

Vodnár je dnes plný síly, náhle zjistí, že se mýlí. Potká paní učitelku, když s partou kouří venku.

RYBY:

Potůčkem si do školy, noste pěkné úkoly. Když je budete pilně psát, nemůže se Vám nic stát.

Ptali jsme se Jiřého Mlejníka

Nikol Bárová

Redakce: Naše redakce se dozvěděla, že jsi byl prezentovat firmu Karlov v Bratislavě na gastroveletrhu.

Jirka: Ano, byl.

Redakce: Líbilo se ti tam?

Jirka: Bylo to super... Bratislava je krásné město.

Redakce: Míchal jsi tam nějaké koktejly?

Jirka: Ano, míchal. Vlastně to byly koktejly, jejichž receptury byly vytvořené na naší škole s použitím jejich výrobků.

Redakce: Můžeš říci, o jaké výrobky se jedná?

Jirka: Především ovocné likéry, ale i mnoho dalších produktů.

Redakce: Co ti tento pobyt v Bratislavě přinesl?

Jirka: Hodně peněz! Ale nejen to... I spoustu kontaktů do budoucna

Redakce: Z tajných zdrojů jsme se dozvěděli, že jsi vyslovil větu: „Ti Slováci nevědí, kdy mají dost!“ Co to znamená?

Jirka: No, za pobytu v Bratislavě jsme s kolegy navštívili bratislavské bary. A oni prostě nevědí, kdy mají dost. Člověk s nimi nedokáže držet krok!

Jirka nám na otázku, zdali by nám mohl prozradit některé z receptur, odpověděl, že nemohl... Zvědavost nás přivedla k tomu, že je to buď tajemství a nebo už si je nepamatuje© - následkem návštěvy bratislavských barů...

Nicméně doufáme, že "kontakty", které si Jirka v Bratislavě vytvořil, mu dopohou k dalším úspěchům a penězům...

Markéta Mužíčková

Banket pro II. ZŠ

Ve středu 11. 1. 2006 se v prostorách OAHŠ Turnov, a to ve cvičné kuchyni, restauraci a baru odehrála další „praktická maturita“. Praktická maturita, jak je tato akce často nazývána, to ovšem není. Je to akce OSE (odborného semináře), na jejímž základě budou psát maturanti písemnou práci, která je součástí praktické maturity (dále je čeká obhajoba této práce a odborný test.

No a jak vlastně takový banket probíhá? Nejprve si maturanti vytvoří libovolné trojice, v tomto případě šlo o trio Aleš Christov, Jiří Mlejnek a Magda Danihelková z H4B. Když je utvořena trojice, její členové si rozdělí funkce (vedoucí banketu - VB, vedoucí kuchyně - VK a vedoucí obsluhy - VO). Aleš Christov byl „VB“, Jirka Mlejnek „VO“ a Magda Danihelková „VK“. Každý má své vlastní povinnosti. Aleš musel celou akci projednat s vybranou školou (II. ZŠ), vybrat peníze, dohlížet na hladký průběh akce, celou dobu se starat o hosty a v neposlední řadě dohlížet a pomáhat „VO“ a „VK“. Jirka a Magda měli na starost vše, co hostům zůstalo skryto v prostorách kuchyně, a také studenty z H2A, kteří jim pomáhali s přípravou pokrmů a hlavně s obsluhou hostů. Akce OSE těchto tří studentů měla téma barmanství, a proto si na pomoc pozvali Honzu Fremra z H4B, aby hostům předvedl ukázkou míchaných nápojů. Toto téma bylo na přání ZŠ doplněno výkladem o společenském chování. Myslím, že se jim banket opravdu povedl a hosté byli nadmíru spokojeni.

Co mělo zůstat navždy skryto... aneb „perličky“ banketu.

Sucho v krku: Ve dvanáct hodin začal banket. Aleš měl pro hosty připravený program. Informoval je v něm o různých fázích banketu, no a pro „strýčka příhodu“ měl raději ještě pár záchranných bodů, kdyby domluvil dřív, než bylo třeba. A co se nestalo. VO a VB se nedomluvili zcela přesně na čase servisu, a tudíž měl již při polévce Aleš tak trochu sucho v krku, protože všechny záchranné body byly tou dobou vyřčeny.

Kde je Aleš?: O tom, že prostory u restaurace a kuchyně jsou docela velké, již všichni víme. Ale tentokrát to maturanti pocítili na vlastní kůži. Proto rozhovory jako : „Kde je Aleš?“ „Nevím... říkal, že si potřebuje odskočit.“ „Ale to bylo před hodinou.“ jsme měli možnost vyslechnout několikrát.

Čokoláda: Horká čokoláda, která byla součástí menu, a představovala poslední chod, byla opravdu zrádná. Již od počátku dělala problémy. Nejen, že v menu byla napsaná jako „Horká čokoláda se šlehačkou“ ale šlehačky se nedostávalo, navíc se ještě při debarasu rozlila na ubrus před jednoho hosta. Takže na čokoládu pozor!☺

Škodolibost: A teď Vás seznámím s rozhovorem, který se konal ještě před banketem. Magda: „Kluci, nezapomente koupit oříšky!“

Kluci: „OK, kde?“

Magda: „V Hypernově, tam to je levný...“

příští den: Magda: „Máte oříšky?“

Kluci: „Jo, a byly pěkně mastný. 1/4 kg za 250 Kč zabijou tě, až to uvidí v kalklaci! Sme zvědaví, jak to vocekáš.“

Kosti chrastí aneb když potřebuješ něco „zvorat“, svěť to klukům: Další povedený rozhovor:

Magda: "A nezapomente také koupit hovězí kosti.

Kluci: „ Ok.“

Magda: Dají se v Hypernově koupit, že jo?“

Aleš: „Jo jo, jasný že daj, minulej rok sem je tam kupoval. v Hypernově:

Aleš: „Co to jsou ty hovězí žebra?“

Jirka: „Nevím. Asi něco do polívky.“

Aleš: „To snad není možný.Jak to mám vědět já!“

Prodavač: „Dobrý den, co to bude?“

Aleš: „Dobrej, 1 kg hovězího předního s kostí.“

ve škole při ukládání surovin do lednice (jedno hovězí s kostí již uloženo):

Aleš: „Co je tohle?“

Jirka: "co jako?"

Aleš: dostal nehorázný vytlem..

Jirka: "Ty seš hovado. „Cos to zas koupil?“

Aleš: „Magda nás zabije...“

Pavla Kohoutková

Tajenka o ceny

Pravá ruka faráře ve Slunce, seno

Tropické ovoce

Pomůcka k česání

Konopná droga

Kniha Boženy Němcové

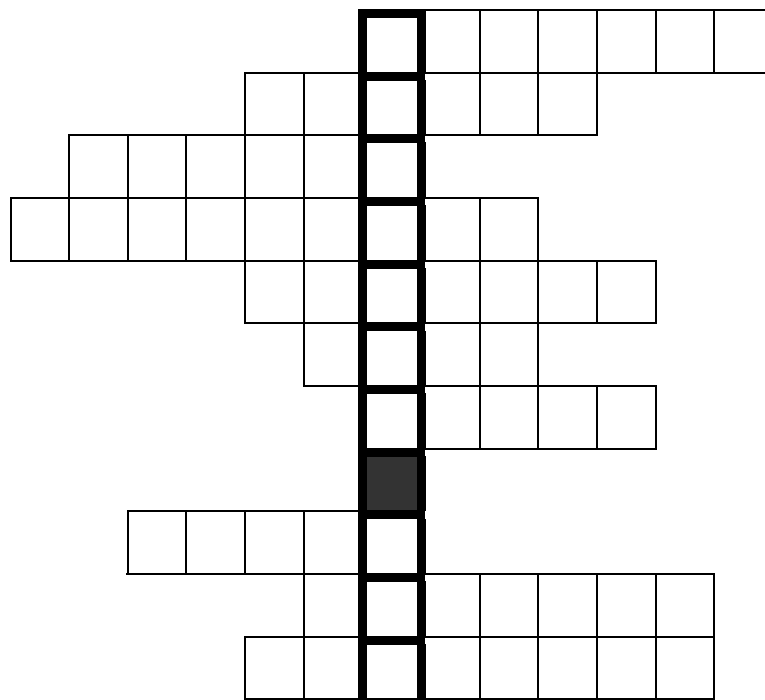
Anglicky město

Značka krátkých cigaret

Přítel bachyně

Bydlí v hodinách

Zvířecí jméno žáka H3A

Tajenka: Jako tajenka Vám vyjde název „svátku“ konzumentů konopné drogy, který se každý rok koná v Nizozemsku. Škoda, že takové svátky nejsou i u nás. **Správné znění tajenky vthazujte se svým jménem do schránky časopisu nebo pošlete na mail časopisu.**

Vlastní tvorba

Příběh jak se mladé dívce zbořil svět

Vítr laská větve stromů,
Hlasitý výkřik prot'al tmu
Přilétl z dálky jak šíp indiána
Prolétl kolem a letěl dál
Nesl vzduchem strašnou zprávu
Zprávu o smrti, o smrti bez krve
Dnes zemřela víra, láska i naděje.
Duše jenž je zlomená by teď mohla
Krutý příběh zradu vyprávět
Příběh, jak se mladé dívce zbořil svět.

Pavla Kohoutková

Vztek

Vztek je pocit,
Co vyvolává v tobě zášť
A nikdo ho nemá rád
Nějak zvlášť
Okamžitý účinek zaručuje lék
Však existuje náký lék na nehorázný vztek?
Pomůže mi někdo s mým vztekem a mým trápením?
Jsem pro tebe zbytečná jak jedna kapka v moři
A mé srdce vztekem pálí, pálí? Ne! Dokonce hoří.
Kvůli tobě....!

Vtip

Pepan prodává na základní škole drogy. Na jednom jointu má zisk 20 Kč, na jedné dávce perníku 100 Kč a na jedné dávce heroinu 200 Kč. Ve třídě je 25 žáků, z nichž 15 kouří trávu, pět užívá pervitin a pět heroin. Protože marihuana není návyková, kupují huliči dva jointy denně a další fet'áci jednu dávku denně. Jaký čistý zisk dosahuje Pepan, když:

- 10% ze zisku platí řediteli školy
- 20% ze zisku platí obecnímu policajtovi
- učitelé musí prodávat trávu bez zisku

Vyjádřete v % změnu Pepovy ekonomické bilance, když po návštěvě Dr. Douady a Presla začne všech 25 žáků hulit trávu a jeden heroinista přejde na metadon, který se dostane jen v Drop-inu

King Kong (2005)

Velkolepý, velkorozpočtový, celovečerní napínavý film King Kong se v našich kinech objevil někdy v půlce prosince 2005. Režisér Peter Jackson (ten také natočil trilogii Pána prstenů) se v tomto tříhodinovém snímku opravdu vyřádil, ale nebyl to jenom režisér, ale také tvůrce speciálních efektů, kterých je místy až moc.

Příběh začíná v New Yorku někdy ve třicátých letech. Odtud se skupina filmařů vydává do Tichomoří hledat legendární Skull Island, na němž podle pověstí kdysi žilo gigantické monstrum jménem Kong. Výprava, ve které je cílevědomý režisér Carl Denham, půvabná herečka Ann Darrow a scenárista Jack Driscoll, ostrov skutečně nalezne. Od té doby začíná nepřetržitá akce, která někdy až překračuje meze únosnosti. Na druhou

stranu konečně, po jeden a půl hodině trochu zdouhavých scén, začíná být film zajímavější.

Pobyt na ostrově začíná setkáním se šílenými domorodci, kteří do děje moc nezapadají. Po únosu herečky Ann a obětování Kongovi, se začíná výprava dostávat hlouběji do středu ostrova, kde se setkává s dalšími překážkami... od Konga k obřím hmyzu. V té nejnapínavější chvíli přichází malinko neobvyklá, ale předem ohlášená pauza, která trvá deset minut a prohlubuje napětí, takže se lidé s nedočkáním vrací zpět do sedaček.

Film pokračuje zachráněním Ann, ale to už se do ní stačí zamilovat Kong, a

proto se jí pokouší získat zpět. To se mu však nepovede a navíc ho uspí a odvezou ho do New Yorku. Zde Kongův příběh končí po menším souboji na špičce empiru s několika dvouplošnými, které ho pár střelami zabijí. Tím končí i celý film.

Když se sebe zeptám, jestli splnil poměrně velké očekávání způsobené mohutnou reklamou, řeknu, že z pohledu technického zpracování film uspěl na jedničku. Režisérovi bych vytkl jen to, že některé scény byly až moc nadsazené a zdouhavé. Připadalo mi, že režisér chtěl za každou cenu film natáhnout. Ale i přes všechna negativa se film celkově podařil a strávení tří hodin v kině stojí za zhlédnutí tohoto rejsku. A nakonec pár screenshotů...

Tomáš Votrubec

Dům voskových figurín

Nedávno jsme byli v kině na strašidelném hororu „Dům voskových figurín“. Když jsme vešli do kina, bylo úplně obsazeno a my měli problém sehnat čtyři místa vedle sebe, jelikož jsme šly s kamarádkou v doprovodu našich kluků. Koupili jsme si popcorn a usedli každá vedle svého chlapce do páté řady. Horror, na který jsem se moc těšila, začal.

Partička mladých lidí jela za zábavou a večer přespali na louce ve stanech. Druhý den ráno chtěli odjet, ale nemohli – měli problémy s autem. Mezitím si dívky z té party odběhly do lesa na záchod. Zápach, který ucítily, je zavedl k místu, kde na sobě ležela těla mrtvé zvíře. Pomalu nás přecházela chuť na popcorn, bylo to nechutné. Od té chvíle jsem se začala bát a tulit se ke svému klukovi... samozřejmě jenom strachy ☹.

Potom si ať už pamatuji, že jsme s kamarádkou křičely na celé kino. To když jsme viděly, jak se dívka uvězněná v kanále se zalepenou pusou snaží křičet tak usilovně, že se jí pusa roztrhla – všude plno krve. Nejvíce mě ale „dorazilo“, když z toho odporného kanálu vystrčila prst a člověk, který ji tam zavřel, jí prst uštípl kleštičkami – ze zbytku prstu srčela krev! Jedna z dalších, skutečně hororových scén bylo strhávání obočí z chlapcova obličeje (dost drastické) a následné zalévání jeho dosud živého těla do vosku. Takhle měli skončit všichni ze čtveřice. No, to už na mne a kamarádku bylo trochu moc. Takový horor jsme ještě neviděly. Po jeho zhlédnutí se nám dělala husí kůže při nárazce na muzeum voskových figurín Madam Tussauds, kluci z nás měli jenom srandu!

Tento horor doporučujeme všem, co se rádi, ale opravdu rádi bojí. Upozornujeme, žádná pohádka to nebyla!

Aneta Skramuská, Andrea Škopanová

Bratři: Petr Koliáš, III. část

Příběhy lidí, nekončí většinou dobře, šťastně, ani hezky, temnota obepíná svět stejně jako světlo.

Jen co zmizel vychovatel z dohledu, napnuté šiky dětí se pomalu začaly skupinkovat a odcházet pryč, až tam zbyl jen Vemta a Pro se svými pistolemi. Necháпали, co se stalo. Sedli si na ztrouchnivělou lavičku a přemýšleli. V jejich dětských hlavách se to hemžilo spoustou myšlenek. Jejich myšlenky nebyly tak dětské, jak by se mohlo zdát. Oproti jiným dětem v jejich věku měli jasnou výhodu. Na světě existuje jistý zákon, zákon zvyku. Když je člověku dáváno plnou hrstí to, co si jen může přát, slábně. Jeho kůže měkne a myšlenky řídnou. Nepřemýšlí nad důležitými věcmi, ale nad tím, co si vlastně má zase přát nebo jak víc se zkrášlit. Na druhou stranu existuje i druhá temná varianta tohoto zákona. Pokud si člověk projde peklem, nepláče nad ztraceným časem. Je tvrdý a neoblomný. Může rozmazlenec rozdrtit jedinou větou, ale rozmazlenec jeho ne. On totiž neprošel peklem. A oba dva, Pro i Vemta, si peklem prošli, ačkoli si to neuvědomovali. Ty stopy v nich zůstaly.

Vemta promluvil: „Hele, Pro, myslím, že to tu nebude lepší, než u pana primáře. Co říkáš?“ Pro se zamyslel a po chvíli tlumeně pravil: „Máš pravdu Vemte, ten pán mě dost děsí, ale on si na nás určitě zvykne.“ Pro se zvedl, dal babu bratrovi a utíkal za nejbližší strom. Vemta se zvedl a utíkal za ním.

„Takhle to dál nejde, běhají si a kazí morálku dětí. Ale snad je brzy prodáme.“ začala jedna z vychovatelek. „Neprodáme, oni si zvyknou, jasný? Pokud dokážeme, že i starší děti si zvyknou na „pravidla“ můžeme přijímat i děti starší.“ odpověděl vychovatel, který přijímal nováčky, a slovo „pravidla“ řekl s jakousi ironií v hlase. „Ale pane Hlavatý, sám víte, že si nezvyknou.“ Hlavatý se přísně podíval na vychovatelku a rázně odpověděl: „Zvyknou! Nemají nic, co by neměli jiní.“ „V tom případě musíme začít s kúrou co nejdříve. Nezapomente, že se musí zapojit co nejdříve. Žádný oddech pro nováčky. A co jste udělal s tou dívčinou, co se odpoledne rozbřečela, no s tou, o které jste mi říkal?“ Hlavatý se zakřivil. „Dostala trest.“ Vychovatelka se zatřásla a radši přebruslila na tlustší led: „S disciplínou těch nováčků začneme ihned.“ Vychovatelka přešla k oknu a zařvala z něj: „Parchanti, no vy dva, okamžitě nástup!“

Pro se pomalu loudal vedle Vemta a něco si broukal. Zrovna když procházeli malým portálem, přiřítla se k nim vychovatelka a okamžitě každému vlepila políček se slovy: „Kde se flákáte, tohle si

nezvykejte!“ Oba chlapci se na sebe zkroušeně podívali a bylo jim hrozně líto, že hned první den se špatně zapsali. Šli za vychovatelkou jak zpráskaní psi, potichu a rychle.

Došli až ke kanceláři, kde ve zlatém štítku stálo: „Hlavatý, odborný výchovný poradce a dozorce.“ Pro se podíval na Vemta a přestože ještě neuměl číst, ukázal na tabulku a pravil: „Co tam píšou, Vemte?“ Vemta za sebou měl již pár hodin čtení z bývalých zařízení, a tak se nadechl a usilovně četl, přečetl si to pro jistotu několikrát a pak se naklonil k bratrovi a pošeptal mu: „Hlavatý, odporný něco zrádce a něco.“ Vemta se ušklíbl a nahlas řekl: „To určitě! Kecáš!“ Náhle vychovatelka zachroptěla a vykřikla: „Pravidla nepravidla, vám je všechno úplně jedno! Jste bez jakékoli kázně, ale nebojte, holoubci, i na vás dojde!“ Pak se se šíleným výrazem v očích otočila, zaklepala na dveře a odešla.

Dveře se otevřely a v nich stál pan Hlavatý. Chlapci podvědomě ustoupili o krok dozadu a rozechvěli se, dosud z nich nespadl děsivý výjev, který viděli na dvoře. „Pojďte dál a posaďte se.“ Pravil medovým hláskem pan Hlavatý. Bratři se nehnuli ani o krok. „Tak bude to, vy smradí malí?!“ rozeřval se hystericky Hlavatý. Pro i Vemta vešli s neochotou dovnitř. Vevnitř se uvelebili do sedaček a poslouchali. Jako obvykle toho moc nenamluvili, což bylo dobře, jelikož nedali Hlavatému do ruky munic, kterou by poté na ně mohl střílet. „Tak, prcci, pokud zde budete chtít přežít bez následků, musíte se podřídit několika málo pravidlům. Takže pravidlo číslo jedna: Nikdy nebrečet! Pravidlo číslo dvě: Vždy poslechněš personál, zvláště pak mě a paní Veselou, to byla ta paní, co vás sem dovedla! Pravidlo číslo tři: Nikdy nebudeš mluvit o tom, co se děje večer, ani o svém trestu! Pravidlo číslo čtyři: Nikdy nepůjdeš dál, než ti dovolím! Pravidlo číslo pět: Když porušíš některé z pravidel, stáhne tě trest! Je vám to dost jasný?“ Pro i Vemta přikývli, ale ve skutečnosti měli v hlavě pořádný zmatek. „A teď pojďte se mnou, ukážu vám, jaké výhody vám bude nabízet to, když budete mými oblíbenci.“ Oba chlapci se bezhlesně zvedli ze svých židlí a odešli za Vychovatelem.

Vyšli s ním do druhého patra a tam zahrnuli první chodbou vlevo. Vešli do temného kumbálu, kde byly různé řetězy, košťata a hadry. „Teď se pořádně dívejte, ať vám to nemusím opakovat, sráči.“ Hlavatý odhrnul dlouhé hadry visící od stropu k podlaze a odemkl dveře za nimi. Pro i Vemta vešli dveřmi do dlouhé chodby, lemované spoustou dveří. Došli až na konec chodby, kam prosvítalo malým okénkem světlo. Když nahlédli okénkem ven, uviděli nádvoříčko, na které nedávno přijeli autem s panem doktorem. Ihned jim bylo jasné, kde jsou. Jsou v tom samém patře, kde jsou ty zlé děti, co se nesmály jejich perfektně provedené kreaci. „Tak pojďte, zlatička, ať vidíte, co vás čeká,“ řekl pološíleným hlasem Hlavatý. Poodešel kousek dál a odemkl první dvířka. Západka cvakla a dveře se zaskřípáním začaly pomalu otevírat. Zpoza dveří se ozvalo kňučení. Pro se zaradoval,

že když bude oblíbenec pana Hlavatého, tak dostane štěňátko. Náhle ztuhl v jediné pozici. To, co kňučelo za dveřmi, nebylo štěně, byla to ta holčička, kterou odtáhl Hlavatý z nádvoří, protože plakala.

Teď ležela v klubíčku v koutku neosvětlené místnosti. Hlavatý vstoupil do místnosti a dívenkou náhle projelo jakési škubnutí. Přestala kňučet a začala se odkopávat, až byla co nejvíc v rohu, rukama si chytla kolena a schovala si hlavu, jakoby čekala ránu. „Tak se dívejte, holoubci, dívejte. Brzy pochopíte, proč je dobré být můj oblíbenec, již brzy.“ Přišel k dívce a vytáhl z kapsy řetěz. Dívka se hystericky rozeřvala. Násilím jí odtrhl ruku od těla a spoutal ji, řetěz pak připevnil ke zdi. Vytáhl sirky a podíval se na chlapce, ti nechápali. Pak škrtl sirkou a dal jí dívce před oči. Ta se rozplakala. „Brečš správně, malá. Tys brečela a teď přijde trest.“ Holčička mezi vzlykotem zašeptala: „Jakého stupně?“ Hlavatý se zakřenil, sfoukl sirku, jelikož už byla skoro vyhořelá a zapálil novou. Na to pravil: „Prvního.“ Na ta slova vrazil hořící sirku holčičce do ruky. Ta jen bolestně vyjekla, ale dala si pozor, aby nebrečela. „Pěkně, že? Chcete si to zkusit, pánové?“

poznámenal Hlavatý směrem k chlapcům. Když dlouho nic neřikali, otočil se k nim. Zjistil, že stojí hned za ním, hlavy v dlaních, oči zakryté a pláčou. „Slaboši, pro dnešek vám pláč odpustím, za to si ale ještě dám jednu sirku. Koneckonců, řvala dost dlouho.“ Otočil se k chlapcům znovu zády a znovu zapálil sirku.

Vemt si otřel slzy a bouchl do Proa. Ten si v tu chvíli otřel slzy a podíval se na bratra. Oba přikývli na znamení souhlasu. Jak naivně se domnívali, že všichni lidé jsou dobří a že jim neublíží. Jejich zvyklosti ze starých zařízení jim zde byly jen na obtíž. Na tom jim teď ale nezáleželo, viděli jen zlého pána před sebou a to bylo vše. V okamžiku mu v bratrské shodě jeden skočil po krku a druhý po ruce, aby nemohl nikoho popálit. Oba při tom vrěstěli, ale jejich dětská síla nestačila na velké svaly dospělého muže. Ten s nimi praštil o zeď a jako běs se zvedl. S nenávistí se na oba podíval. Neřekl nic. Jen došel k dívce a vzal si pouta. Pak odešel z místnosti a zamkl. Chlapce tam nechal i s neznámou dívkou.

Chlapci těžce oddechovali a marně se snažili najít nějaký záchytný bod v černočerné tmě. Leželi na zádech a neodvažovali se hnout. Až po chvíli se ozval Pro: „Vemte, hele, pocem, já se tu bojím.“ „Jo, já taky,“ přiznal Vemt. Přišourali se k sobě a přitulili se. Tak usnuli. Netrvalo to dlouho, jelikož je vzbudilo zacloumání. Oba se lekli, že si pro ně přišel Hlavatý, ale ne, byla to ta dívka. Pokud se dalo v té tmě něco rozeznat, dalo se říct, že se na ně smála. Vemt si protřel oči zařatými pěstičkami a podíval se na dívku. Dívka mu dala pusku na čelo a pak i Proovi. Chlapci jen tupě zírali na matný obraz před sebou a nevěděli, co mají říct. Slova se nakonec ujala dívka: „Musíte být oba hrozně stateční, mockrát vám oběma děkuju, jsem tu už od svých čtyř let, ale nikdy se mě nikdo takhle nezastal. Hlavně ze strachu před Hlavatým.“ „Hlavatý je blbeček,“ podotkl Pro na adresu vychovatele. „Pššt, nebo tě uslyší a dostaneš trest nějakýho vyššího stupně!“ „Co jsou to stupně?“ zeptal se Vemt. „To je míra trestu, který dostaneš, dívky mají stupňů šest a chlapci sedm,“ pravila potichu dívka. „Aha,“ řekl Vemt „a jaký je šestý stupeň?“ Dívka se otočila a pomalu a skoro neslyšitelným hlasem pravila: „Jeden chlapec dostal sedmý stupeň a už jsme ho neviděli, prý se vsákl do země!“ „A co udělal?“ zeptal se Vemt. „Zkusil utéct,“ pravila dívka. Slova dopadla drtivě, přestože chlapcům bylo teprve osm let. Bylo jim jasné, že jejich vycházky ven, kdy se jim zlíbilo, jsou nadobro pryč. „Jak se jmenuješ ty?“ zeptal se Pro. „Já jsem Pro a můj brácha je Vemt.“ „Já jsem svině malá, čubka, zprzněná mrcha, podle toho, jak se jim zlíbí. Člověk dostane svobodu a jméno až v osmnácti letech.“ „Aha, takže pro nás jsi Tat'ána,“ řekl Vemt. „Tat'ána, to jméno se mi líbí. Dobrá, budu tedy Tat'ána.“ Děti si pak ještě dlouho povídaly, Proa s Vemtem nejvíce zajímalo dění uvnitř Černé vdovy a Tat'ánu zase dění venku. Povídali si dlouho, až do doby, než se k sobě všichni tři přitulili, to aby si vyrobili jakousi provizorní ochranu, a usnuli. Tentokrát jim bylo dopřáno dlouhého, ale hladového odpočinku.

Ráno však přišlo, přišlo, jako přijde smrt ve válce. Samozřejmě, spoustu lidí se v tu chvíli dívalo na televizi, bylo na chatě, přemýšlelo nad svými veledůležitými problémy, ale oni jen spali, nedělali nic, co by zasloužilo potrestat. Ale ráno bylo tu a s ním i nový den. Chlapci vstali a opřeli se o zeď. Jeden hřál druhého a snažili se zapomenout na realitu. Jejich kručící žaludek je však do reality přímo vtáhl. Pro na zemi nahmatal bratrovu pistoli a zastrčil si ji za kalhoty. Ze zbraní se staly talismany připomínající lepší časy. Zatřásl s Tat'ánou, která sebou trhla. Beze slova se k nim přidala a seděla vedle nich. Náhle se ozval zvuk, kterého se všichni tři děsili, cvakl zámek. Dveře se otevřely a vešla vychovatelka Veselá. Dívka se stáhla do rohu a sevřela opět nohy a chránila hlavu. Chlapci se postavili a vyčkávali. Veselá přišla a odstrčila chlapce. Přistoupila k dívce, dala jí kus chleba a vodu, přísně se na ní podívala a dovolila jí odejít. Dívenka hodila na hochy omluvný pohled, prosmýkla se kolem vychovatelky a utekla pryč. Vychovatelka přistoupila k chlapcům a podala jim chleba. „Najezte se, budete to potřebovat.“ Dábelsky se usmála a odešla. Chlapci pojedli a ztichli. Náhle se znovu ozval zvuk zámku.

Hlavatý se ve dveřích zakřenil. Chlapci se, stejně jako včera dívka, snažili dostat co nejdál od toho tyрана. Za žádnou cenu nehodlali dát svoji ruku. „Jste obviněni z třetího stupně a to jen proto, že jste noví,“ vykřikl Hlavatý. Sílou z bratrského sevření vyrval Vemta, napřáhl ruku a dal Vemtovi silnou ránu do žaludku, pak ho odhodil stranou. Nato přešel k Proemu a udeřil ho stejně jako předtím Vemta a praštil s ním o stěnu. „Tohle si nezvykejte, zlatíčka. Já jsem totiž chlap! Když něco zkusíte, dám vám to sežrat. Jste oproti mě jen malí sráči, a to si uvědomte!“ Pak odešel. Bratři leželi na zemi, plakali a nemohli popadnout dech. Bylo jim smutno tak jako nikdy.

Petr Koliáš, Jakub Maruška (grafik)

Lyžařský kurz „hotelováků“

Lyžařský kurz

Po otevření dveří autobusu a následném rozhlédnutí jsme jen s otevřenou pusou koukali, co že nás to čeká za výstup k penzionu. Batohy, krosny a lyže na ramena a už jsme pelášili nahoru. Cestou po zledovatělé silnici do šestnácti stupňového kopce jsme padali jak hrušky ze stromu. Po prvním boji nás čekal hned druhý. Čekali jsme asi hodinu před chatou a mrzli. Pak nastala ta chvíle, kdy s rampouchem u nosu vcházíme dovnitř. My, pánové, jsme měli přednost jako ta inteligentnější část lidské populace, ale k tomu se ještě dostanu. Začal boj o pokoje, kluci si je rozebrali bez potíží, ale ta děvčata! Mimochodem další dobrá vlastnost mužů. Když odbila devátá hodina, byla většina ubytovaných spokojena a mohli se všichni začít účastnit společenských her.

Druhý den ráno, tak jako každé jiné, jsme se odebrali na samotný výcvik. Na oběd jsme se vraceli již se značnými ztrátami. Úrazy zde byly vůbec oblíbené, rozseklé obočí, natažená kolenní vaziva, naražená páteř, vyražený zub a nakonec jako perlička otřes mozku. Na jídlo si nemůžeme však stěžovat - kromě dvanácti obědů a večerí ☹. A po obědě jsme se vždy vraceli na svah. Večer jsme vždy ulehali do postele zcela vyčerpaní a usínali až do večerních her. Tam byla sranda večer co večer, když se nesmáli aktéři tak se smíchy váleli autoři.

A ta nejoblíbenější hra? Poznání, kdo je chytřejší, jestli muži nebo ženy. Zjišťovali jsme to prostřednictvím oblíbené hry „Kufř“ obohacené o smlouvání o čase. Hrál se do deseti bodů. Při náskoku dívek o čtyři body se v nás něco zlomilo. Zabrali jsme a nakonec zvítězili.

Z kurzu jsme skoro všichni dorazili v pořádku a užili si srandu i pohodu od školy. Takže mohu A1 jen popřát, aby zažili alespoň takový „lyžák“ jako my.

Daniel Diessner

Pan Illich šetřil každou minutu, tak se na oběd ani nepřevlékal ☹

Snaha se zabít aneb Úrazy

„Juchů,“ už je pátek a naše třída společně se mnou odjíždí na lyžák! Cesta autobusem proběhla ve výborné náladě. Hned, jak jsme dorazili, jsme se šli ubytovat. Hned první den jdeme na kopec, aby nás vedoucí zařadili podle našich lyžařských dovedností do skupin. V tom se strhla hrozná rvačka. Marek a Honza z druhé třídy se začínají honit a prát. Marek ho už skoro má, skočí po něm a srazí ho na zem. Ale najednou se Marek válí po sněhu. Honza ho kopnul přeskáčem přímo do oka! Marek pomalu vstává a říká, že mu nic není. Najednou Markovi stříká krev z obočí. On to vůbec necítí. Honza k němu běží a říká: „Teče ti krev z obočí, vo..! Běž za doktorem!“ Doktor ho prohlíží a pohotově říká: „Co si děláš? Vždyť máš rozseknuté obočí!“ Na chatu přijíždí záchranka, aby mu v trutnovské nemocnici mohli obočí zašít. Má tam jízvu jako krá..! První den se skutečně zdařil. Jsem zvědav, co se stane další den!

Boris Svoboda, Lea Švecová

Zasloužený odpočinek našich milých instruktorů

Šílenci na svahu aneb Noční bobování

Pár výjimečných se postavilo na okraj svahu, sedlo si na lopaty boby, plech a s co největším křikem se spustilo dolů. Rychlostí neviděli, kam jedou; naráželi do jednoho sněhového mantinelu za druhým a v cílové rovině se v maximální rychlosti rozpláclí do sněhové závěje. Jedni plni radosti běželi zpět na vrchol, druzí se svíjeli bolestí a zimou. Avšak i ti se zvedli a kulhali nahoru. V tu chvíli se už rozjížděli ti nejrychlejší a naráželi do ostatních. Zděšení pomalejší bobisté si úskoky a úprkem snažili zachránit holý život.

Najednou se ozvala rána. Jeden bob s dvoučlennou posádkou podrazil nohy kolem jdoucímu bobistovi. Jejich rychlost byla tak veliká, že jezdci vypadli z bobu, jeden druhého kopl do zad a oba po dlouhém letu skončili na ledových hrbolcích. Po tomto úrazu se nedalo pokračovat. Vrátili se na chatu jako trosky, mrzáci, šílenci...

Daniel Diessner

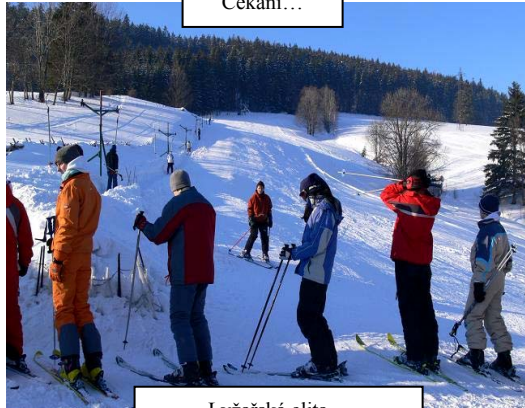
Snaha nás zabít aneb Ranní rozcvičky

7:15: CRRRRRR!!!!!! Ach jo, už zvoní budík. Chtě nechtě musí všichni vylézt z postelí. Ještě ani nestihli otevřít oči a už stojí venku na mrazu. Nemilosrdní učitelé vyhánějí žáky na rozcvičku. Po uklouzaném svahu se dolů řítí stádo nevyspalých účastníků konkurzu. Se zlostí se dívají do usmívajících se obličejů již probuzených instruktorů a z donucení protahují ospalá a unavená těla. Je pro ně těžké dostat se zpět na kopec do chaty po tak náročném „tahu“. Alespoň že je čeká teplo a velmi dobrá snídaně.

**Andrea Vošterová,
Kateřina Krejčová**

Čekání...

Lyžařská elita...

Super obří slalom ☺

Dne 2. 2. se v Dolních Lysečínách uskutečnily lyžařské závody u příležitosti ukončení lyžařského výcviku. Na startu se ukázalo 44 závodníků. Nehodnotila se jen rychlost, ale byla určena i nová kategorie PES, kde se hodnotil přístup, elegance a styl lyžování. V některých chvílích to vypadalo, že někteří závodníci ani nedojedou, ale všichni byli natolik stateční, že i přes všechny pády dojeli, třebaže po jedné lyži. Zpátky k závodu. V dámské kategorii byla silná favoritka Kateřina H. předjela kolegyni Andreou W., která jí tak „vyfoukla“ první místo! I kategorie PES našla svoji vítězku Andreu Š., která toto ocenění získala za přesvědčivý pád. Závod byl dokončen bez jakéhokoli úrazu. Vítězové slalomu se dočkali náležitého ocenění. Obdrželi diplom, medaile, ceny a láhev sektu ☺.

Kristýna Kunstová, Romana Jírová

Břišní tanečnice David Pohl

Ve skutečnosti bylo veliké a moc dobré

Bilancování

Lyžák H1 nebyl celkově zvláštní, zvláštní byl jen pro jednotlivce a popisovat příběh každého by bylo asi hodně zdlouhavé. Hledání nové lásky, ztráta staré, rozhádání přátel, ale také utvrzování a zlepšování vztahů. Každý, kdo se zúčastnil „lyžáku“, tak si s sebou přivezl něco nového. Lyžák se nám jednoznačně povedl a už se těším, až se pojede na další společnou akci!

Kateřina Homolová, Kristýna Mertová

Tak tenhle kopec jsme každé ráno běhali ☺

Vítězné kategorie PES ☺

Rozhovor s paní Špetlíkovou

... o ní samé a na téma drogy a sebevraždy

Jak dlouho učíte na této škole ?

No, to už docela dlouho, to bych musela spočítat. Fakt nevím... 10 let ? No určitě... To jste se měli zeptat paní Váňové – ta mi vyplňuje zápočeták (smích)... asi celou věčnost...

A proč tak dlouho?

Protože jsem pořád ještě nenašla lukrativnější zaměstnání. Protože to je „džob“ být učitelkou...

Baví Vás to?

No hrozně... no musím tady hlídat manžela, že jo ? (smích)

Jaké to je pracovat pod Vaším manželem?

No pod ním to není špatné a na něm taky ne.

A teď něco z gastronomie... Degustovala jste někdy nějakou drogu?

No rozhodně, když vezmete v potaz, že drogou je alkohol, nikotin a další...

A něco tvrdšího ?

Vypadám, že jsem závislá? (smích)

Hm, takže jakou?

Žádnou tvrdou drogu jsem nikdy neužila, i když se vlastně říká, že alkohol je tvrdá droga, protože vzniká největší závislost, ale cigarety mi nechutnají.

Dozvěděli jsme se, že jste jakýsi drogový preventista... Je to pravda?

No drogový ne, spíše preventista psychopatologických jevů.

Co to znamená?

No, to je třeba, když má někdo dotěrné otázky (smích)... Ne to musí mít každá škola, starám se o studenty, o jejich problémy a snažím se je s nimi řešit.

Jaký máte názor na sebevraždu?

No, víte co? Do hlavy nikomu nevidíte, když chce spáchat sebevraždu... Ve spoustě náboženství se toto řešení problémů zavrhuje, ale věřím, že hodně lidí se dostane do takové situace, že vlastně nevidí jiné řešení. A znám takové lidi, nebo znala jsem takové lidi.

Pomyslela jste někdy sama na sebevraždu?

No, spousta lidí nad tím přemýšlí, ale spíše v tom smyslu, že si řekne: kdybych se zabila, tak bych vám ukázala, jak jste mě trápili... To určitě napadlo spoustu z nás... Ale já jsem pozitivní člověk, tak na to nemyslím. Ráno se probudím a říkám si: „To je úžasný, mám tady pejska stočenýho na bříšku...“ (smích)

Kdy jste se narodila?

No narodila jsem se mamince, už je to docela dlouho, ale ne zas tak dávno. (smích)

A můžu se zeptat, kde jste se narodila?

No, tenkrát se narodilo doma, tak jsem se narodila v porodnici... (smích)

Mám tu otázku, jestli Vás to baví, ale sám nechápu, proč jsem se na to chtěl zeptat. :-) Jak si s touto otázkou poradíte?

Jestli mě to baví? No jako porod je největší trauma pro člověka, které si člověk nese až dokonce života. Ale myslím to jako pro toho narozeného. Jako že: ha, maminka, teplíčko, nemusíte nic kousat a najednou vás někdo vypudí... to je šílený... Zkuste se protlačit nějakou větrací šachtou... a ještě se vám u toho splácne hlavička! (smích)

Máte nějakou přezdívku?

No, to já nevím proč, ale rodiče mi pořád tak říkají, což je docela legrační...Říkají mi Ježku...

Tak si jdeme šlehnout, ne?

No to si šlehnou sama po tomhle rozhovoru... (smích)

Jakub Maruška, Kristýna Školníková, Iva Andrejsová, Petr Koliáš

A na závěr joke...

